

ת"פ 9393/02/14 - מדינת ישראל נגד דוד שושן

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9393-02-14 מדינת ישראל נ' שושן תאריך: 4/4/2017
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות תביעות משטרה - חיפה
נגד	
הנאשם	דוד שושן באמצעות ב"כ עו"ד רומן קלוגרמן, סניגוריה ציבורית

הכרעת - דין

בפתח הדין הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה שעניינה חבלה במזיד ברכב, והחלטתי להרשיעו בביצוע עבירה שעניינה תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש.

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של **חבלה במזיד ברכב** - עבירה על סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ועבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש** - עבירה על סעיף 368 (א) לאותו חוק.
2. הנאשם הינו נהג רכב הסעות, והמתלון יליד שנת 1945, נכה משותק בפלג גופו הימני.
3. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 6.11.12, סמוך לשעה 17:40, במרכז נווה שאנן, נהג הנאשם ברכבו, עקף את רכב המתלון, וגרם לו לסטות ימינה. שני הרכבים נעצרו, המתלון שאל את הנאשם מדוע עקף אותו מימין מבלי לאותת ואז השניים המשיכו בנסיעה עד לרמזור, שם ירד הנאשם מרכבו ושבר את מראת רכב המתלון. במעמד זה יצא המתלון מרכבו, פנה אל הנאשם ושאל אותו לפרש מעשיו, ובתגובה לכך יצא הנאשם מרכבו ודחף את המתלון באמצעות שתי ידיו בחזהו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון חבלות בראש ובגב.
4. הנאשם הודה בנוכחותו במקום, אך הכחיש כי פגע ברכבו של המתלון והכחיש את תקיפתו. הנאשם טען כי כלל לא יצא מרכבו, אלא שהמתלון הוא זה אשר יצא מהרכב, הגיע לרכבו, דפק עליו וקילל אותו, חזר לרכבו, הוציא דבר מה מתא המטען, ולפני שהספיק להגיע שוב אל הנאשם - עזב האחרון את המקום.

5. תיק זה התנהל תחילה בפני שופט אחר, וכעבור כשנה וחצי הועבר להמשך טיפולי. לאור כפירת הנאשם, העידו מטעם המאשימה 8 עדים והוגשו מוצגים. מטעם ההגנה העיד הנאשם ו-2 עדים נוספים, והוגשו מוצגים מטעמו.

ראיות המאשימה

המתלונן, מר ישראל הורוביץ

6. המתלונן העיד בפני אודות האירוע נשוא כתב האישום, וכך תיאר את ההתרחשות (עמ' 19 שורות 1-15):

"חזרתי מלעשות בייביסיטר לנכדה. בצומת נווה שאנן .. חתך אותי מיניבוס חדש של חברת פ"א קרית אתא, אני הצלחתי לעצור במקום. אחרי זה פניתי ימינה, הוא לא רצה לעמוד אחרי טנדר עם עגלה ואני נעמדתי אחריו. פתחתי את החלון ושאלתי את הנהג למה את חותך אותי והמשכנו הלאה ... בצד ימין התנועה זרמה. בצד שמאל התנועה לא זרמה. ... נסעתי אחרי הטנדר, בשלב מסוים נסעתי שמאלה חזרה, הגענו לרמזור של נווה שאנן שעולים לטכניון. עצרתי ואחרי עצר המיניבוס. .. ישבתי באוטו והסתכלתי על הרמזור, פתאום שמעתי איזה פליק באוטו ולא הבנתי מה זה. אני מציין שאני אחרי אירוע מוחי. כבר אז אחרי האירוע המוחי, הייתי באותו מצב כמו היום. אני מתהלך בעזרת קב אחד. שמעתי דפיקה, הסתכלתי אחורה וראיתי מישהו הולך ועולה למיניבוס, יצאתי מהאוטו שלי בלי הקביים, נשענתי על האוטו שלי (מדגים) והלכתי ככה על האוטו וכשנגמר האוטו שלי אני נשענתי עם הידיים על המכונית שלו עד שהגעתי לחלון שלו. הוא ישב בכיסא הנהג באוטו שלו. שאלתי אותו למה אתה בועט באוטו שלי, אז הוא פתח את הדלת, נתן לי פליק בחזה, שגם אדם בריא היה עף ונופל. אני הייתי בלי קביים ובלי שום דבר, כאילו עומד ככה, נתנו לי פליק, עפתי והתעלפתי. לא יודע אם 5 שניות, 5 דקות או 10 דקות, לא יודע כמה זמן"

7. המתלונן המחיש בפני כיצד דידה לכיוון רכב הנאשם על מנת לשאול לפשר מעשיו, ואולם, לדבריו, אז הנאשם פתח את דלת רכבו ונתן לו "פליק" בחזה, כך שנפל ונחבט באי תנועה. המתלונן המשיך וסיפר כי כשהתעורר היה לידו קצין ממשטרת טבריה, שבהמשך נודע לו ששמו אבי, והוסיף שהייתה אישה שהרטיבה אותו עם מים, ושהיה בחור בשם נדב, שרדף אחרי הרכב הפוגע. המתלונן סיפר כי הקצין אבי פינה אותו, ואת הרכב שלו שעמד בדרך והפריע לתנועה העמיד בצד. לאחר מכן הגיע אמבולנס ולקח אותו לבית החולים.

8. בהכרעת דין זו אדון תחילה בעבירת החבלה במזיד ברכב המיוחסת לנאשם ולאחר מכן אדון בעבירת התקיפה.

חבלה במזיד ברכב

9. לדברי המתלונן **"עצרתי ואחרי עצר המיניבוס. ... ישבתי באוטו והסתכלתי על הרמזור, פתאום שמעתי איזה פליק באוטו ולא הבנתי מה זה"** (עמ' 19 שורות 7-8 ושורה 10).

10. בהמשך עדותו הראשית סיפר (עמ' 19 שורות 27-29):

"שכחתי להגיד סליחה, כשנפלתי על הארץ.. שאל אותי השוטר מה קרה, אמרתי לו לא יודע מישהו בעט לי ברכב, אמר לי תסלח לי אבל אתה לא רואה 5 מטר מטרים ממך שהוא נתן לך פליק ושבר לך את הראי? אמרתי אני לא יודע. הוא שם לי את הראי באוטו ואמר לי שזהו"

11. הוגשו תמונת המראה השבורה (ת/9) וכן חשבונית בגין תשלום הנזק שנגרם לה בסך 2,104 ₪ (נ/4). לפי טבלת החלפים בחשבונית זו, אכן הוחלפה מראה שמאלית וכיסוי חיצוני של אותה מראה.

12. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן לסיבת יציאתו מרכבו ללא הקב, ותשובתו (מעמ' 21 שורה 32 עד עמ' 22 שורה 3).

"גם בבית וגם פה הראיתי למה יצאתי. שמישהו יוצא ונותן מכה ואתה כולך המום, יצאתי, אם אני נשען על קיר או הולך בלילה לשירותים אז אני הולך להתרחץ, אני הולך בלי הקב, נכנס למקלחת ונשען על הקירות. נשענתי על האוטו והדגמתי לבית המשפט איך שהלכתי"

13. ב"כ הנאשם המשיך לחקור את המתלונן בעניין שבירת המראה (עמ' 22 שורות 17-4):

"ש. אתה אומר שעצרת כבר ברמזור השני ושמעת פליק ברכב

ת. עצרתי 5 שניות אחרי זה שמעתי פליק, הייתי בטוח או שפגעתי בהולך רגל חס וחלילה וזה לא היה נראה לי הגיוני כי לא היה מעבר חציה שם, או שמישהו בעט בי באוטו. הסתכלתי אחורנית וראיתי משהו נכנס למיניבוס אחרי.

ש. איך ראית את זה?

ת. לא במראה. המראה הייתה שבורה ולא יכולתי לראות. הסתכלתי ככה וראיתי אותו הולך לאוטו. הוצאתי את הראש לחלון וראיתי. הראש שלי היה בנתיב השמאלי. לא שום אוטו היה יכול לפגוע בי ולהוריד את המראה. ...

ש. היית בנתיב השמאלי צמוד לאי תנועה?

ת. בנתיב השמאלי

ש. אמרת במשטרה שלא הבנת בכלל בהתחלה שהמראה שבורה. היום אתה אומר שלא יכלת להסתכל כי המראה שבורה?

ת. הלכתי באופן אוטומטי ככה. גם אם הלך ברחוב ויגיד לי שלום אחורנית אני באופן אוטומטי מסתובב"

14.

המתלונן עשה עליו רושם מהימן ביותר, עדותו הייתה עקבית, וברור שהוא תיאר את האירוע כפי שהתרחש, ללא הגזמה. אני נותן אימון מלא בדברי המתלונן, ומעדיף אותם על דברי הנאשם, שעשה עליו רושם גרוע, כפי שאפרט בהמשך.

15.

ב"כ הנאשם טען כי לא הובאה כל ראיה שיש בה כדי להצביע על כך שמרשו הוא זה שגרם לנזק למראה השמאלית של רכב המתלונן, ולדבריו איש לא ראה את רגע שבירת המראה. הסנגור הוסיף וטען, שהמתלונן לא ידע על שבירת המראה, והקצין אבי דניאלי הוא זה שהסב את תשומת ליבו לכך. אינני רואה כל סתירה מהותית בעניין הפגיעה במראה - המתלונן סיפר בעדותו כי שמע פליק באוטו ולא הבין מה זה, ובהמשך אמר כי שמע דפיקה וכשהסתכל אחורה ראה מישהו הולך ועולה למיניבוס. כשנשאל מדוע יצא ללא הקב, הסביר כי יצא מההלם של שמיעת המכה. המתלונן לא אמר כי ראה שהנאשם שבר לו את המראה.

16. **אברהם דניאלי** - במועד הרלוונטי לאישום הוא שימש בתפקיד מפקד תחנת המשטרה בטבריה, ולאירוע נשוא כתב האישום הוא נקלע כאזרח בדרכו הביתה (עמ' 28 שורות 26-30):

"מה שזכור לי באותו היום חזרתי הביתה בסוף יום עבודה. ראיתי אדם מוטל ברחוב פינסקר, לפני כיכר זיו בנווה שאנן, בצידי הדרך. כמובן שיש שם פקקי תנועה. יצאתי החוצה, בדקתי מה קרה, התקשרתי כמובן למשטרה להזמין ניידות סיור שיבואו לסייע ולטפל באירוע. הרכב שלו לפי מה שאני זוכר חסם את הנתיב ויצר פקקי תנועה גדולים והזזתי את האוטו, הגיע אמבולנס, לקח אותו ופינה אותו לבית החולים"

17. בחקירתו הנגדית נשאל אם היה מציין עניין חריג ברכב, ותשובתו **"לא בדקתי את כל הרכב. אם הייתי רואה שיש תאונה והרכב מעוך, הייתי מציין"** (עמ' 30 שורות 23-24).

18. נצ"מ אברהם דניאלי עשה עליו רושם אמין, ואני מקבל את מלוא הדברים שנאמרו על ידו. יחד עם זאת, אין בדבריו כדי לחזק את ראיות המאשימה בעניין שבירת המראה ע"י הנאשם.

19. **אליקים קונטס** - העד מתנדב במשטרת התנועה בחיפה, והוא ערך דו"ח פעולה שסומן ת/1. לפי הדו"ח, המתלונן סיפר לעד שהנאשם תלש לו את המראה השמאלית, וכשהלך לברר את פשר מעשיו, דחף אותו הנאשם וגרם לנפילתו וכתוצאה מכך נחבט בגופו. העד סיפר כי ראה את רכב המתלונן חונה בחנייה מסודרת כאשר בתוך הרכב מונחת המראה השבורה, וכדבריו (עמ' 10 שורות 16-10 ו-23-25):

"ש. אם בדו"ח שלך נרשם עניין שבירת המראה השמאלית, מפנה לת/1... האם זה מה ששמעת מהאדון?"

ת. כנראה שכן

ש. כשהגעת לשטח וראית את הרכב, ראית מראה שבורה?

ת. ראיתי מראה בתוך האוטו, ברור שזה נתלש מהדלת.

ש. איפה רשמת שראית מראה בתוך האוטו?

ת. לא רשמתי. בעדות במשטרה כן אמרתי, אם אני לא טועה"

ובהמשך (עמ' 10 שורות 23-25):

"ש. אם אני אומר לך שלהבנתי המתלונן כלל לא ידע על שבירת המראה ברכב

והדבר נודע לו בשלב מאורח יותר ולכן לא ייתכן כי הוא אמר לך דברים כאלה
בבית החולים?

ת. אם זה נרשם, זה נאמר"

20. הודעתו במשטרה של עד התביעה, דב גדרון, הוגשה בהסכמה, וסומנה ת/19. לדבריו:

"... ממה שאני זוכר הגענו לרכב, הרכב עמד כבר לא במקום האירוע ומצאנו אותו עומד בחנייה. ניגשנו לרכב, נהג הרכב לא היה במקום, זיהינו את הרכב לפי מספר הרישוי שלו, ומאחר וכבר היינו במקום, בדקנו אלי ואני נזקים ברכב, וממה שהבחנתי ראיתי שחסרה מראה שמאלית וראיתי דרך החלון של הרכב שהיא מונחת על המושב האחורי ברכב..."

21. העד נדב סיגל, הגיע במקרה לזירת האירועים עת נהג באופנוע, והוא רדף אחרי הרכב הפוגע. בעדותו בפניי הוא נשאל אם הרכב שנפגע היה תקין, ותשובתו "אם אני לא טועה, נשברה שם מראה" (עמ' 11 שורה 27).

22. העדה זהר אייל רימון הינה עדה ישירה לאירוע התקיפה של המתלונן, והתייחסות לעדותה תהא בפרק הבא, הדן בעבירת התקיפה. לעניין שבירת המראה - נשאלה אם ראתה נזק כלשהו ברכבו של המבוגר שנפגע, ותשובתה (עמ' 36 שורות 9-11):

"אחרי שיצאתי מהאוטו ראיתי מראה שמאלית על הרצפה. תקשרתי עם המבוגר, דיברתי איתו, אמרתי לו שיחכה והזעקנו עזרה. שאלתי למה המראה על הרצפה, אני חושבת שאמר שהנהג בעט על המראה והיא נשברה"

23. העדה נשאלה האם ראתה שהנאשם שבר את המראה ברכב של המתלונן, והשיבה (עמ' 39 שורות 25-30):

"ש. אם סיטואציה שאתם נוסעים והנסיעה היא רצופה, את עוצרת במעבר החציה ורואה התרחשות של אירוע ולא ראית לפני זה את נהג המסחרית יוצא ובוטט במראה?

ת. אני לא ראיתי את זה. זה מה שהאיש המבוגר אמר לי, אני לא ראיתי את זה.

ש. לגבי אופן הנסיעה שנסעו הרכבים ואת אחריהם, ככל שהיה אירוע של אדם שיוצא מהמסחרית וניגש לרכב לפניו ובוטט במראה וחוזר למסחרית, היית אמורה לראות?
ת. הייתי אמורה לראות"

24. העדה לא ראתה שהנאשם יצא מרכבו ובוטט במראה, הגם שהייתה עדה לכל האירוע.

25. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן אודות שבירת המראה, כדלקמן (עמ' 23 שורות 22-29):

"ש. אתה יושב ברכב ואומר ששמעת את הפליק ולא ידעת כתוצאה ממה זה קרה.
ת. נכון, שמעתי שזה מאחורנית.

ש. אף פעם לא ראית מישהו עומד לידך באותה הזדמנות?

ת. כן ראיתי. ראיתי דמות.

ש. אבל את הפליק שמעת בחלק האחורי של הרכב?

ת. כן, כך זה נשמע לי

ש. ציינת שחשבת שאולי פגעת בהולך רגל?

ת. כן, לכן יצאתי מהאוטו לבדוק. אבל אז ראיתי שמישהו נכנס למיניבוס. באתי אליו"

26. המתלון ציין כי קול החבטה ששמע היה מאחור, כאשר המראה מותקנת על הצד הקדמי של הרכב, ליד הנהג. העדה זהר רמון ראתה את כל אירוע התקיפה, אך לא ראתה שהנאשם יצא מרכבו, ניגש לרכב המתלון, שבר את המראה ושב לרכבו. קצין המשטרה, שהמתלון טוען כי היה זה שסיפר לו על המראה השבורה, לא זכר אירוע זה כלל. המתלון עצמו לא ראה שהנאשם שבר את המראה, אלא שמע פליק בחלק האחורי של רכבו, ובהמשך ראה אדם נכנס למיניבוס. אין כל עדות ישירה לכך שהנאשם שבר את המראה של המתלון, ובמקום הראיות הנסיבתיות עולה לפחות ספק סביר, שמא הנאשם היה זה ששבר את המראה.

27. במצב דברים זה - לא הוכח כנדרש שהנאשם שבר את המראה ברכבו של המתלון, ואני מזכה את הנאשם מהאישום שעניינו חבלה במזיד ברכב, וזאת מחמת הספק.

תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש

28. האירוע תואר ע"י המתלון (עמ' 19 שורות 10-15):

"יצאתי מהאוטו שלי בלי הקבצים, נשענתי על האוטו שלי (מדגים) והלכתי ככה על האוטו וכשנגמר האוטו שלי אני נשענתי עם הידיים על המכונית שלו עד שהגעתי לחלון שלו. הוא ישב בכיסא הנהג באוטו שלו. שאלתי אותו למה אתה בועט באוטו שלי, אז הוא פתח את הדלת, נתן לי פליק בחזה, שגם אדם בריא היה עף ונופל. אני הייתי בלי קבצים ובלי שום דבר, כאילו עומד ככה, נתנו לי פליק, עפתי והתעלפתי. לא יודע אם 5 שניות, 5 דקות או 10 דקות, לא יודע כמה זמן"

29. המתלון המשיך וסיפר:

"בבית החולים עשו לי צילומים בעיקר באזור הצוואר לראות אם לא קיבלתי מכת שוט, אמרתי להם שנפלתי כולי על הגב, כואב לי מהירכיים, הישבן וכל הגב. כל האזור כאב לי מהמכה שקיבלתי" (עמ' 19 שורות 22-24).

30. בהסכמת הצדדים הוגש סיכום רפואי של המתלון, מיום 6.11.12, שנערך ונחתם בידי ד"ר טימור פלג, וסומן ת/17. תחת תלונות עיקריות נכתב:

"חבלת ראש וצוואר וגב.

על פי דבריו נהג ברכב, רכב אחר חתך אותו. נהג של רכב אחר תקף אותו והפיל על רצפה"

בהמשך תחת הדיון נכתב: "חבלת ראש וגב עקב תקיפה"

31. **גבריאל חלאבין, מתנדב מד"א - דו"ח מד"א מיום 6.11.12**, שערך העד, הוגש וסומן ת/13. מהדו"ח עולה כי המתלונן נמצא שוכב באי תנועה בין הנתיבים ללא יכולת לקום בשל נכותו. עוד עולה מהדו"ח כי לדברי המתלונן הוא נדחף על ידי נהג/עובר אורח אחר בשל ויכוח שפרץ ביניהם. לדברי המתלונן ראשו נחבט באי התנועה מעוצמת הנפילה + שפשופים בזרוע ימין. העד נשאל בחקירתו הנגדית מדוע רשם כי המתלונן נפגע ע"י "נהג/עובר אורח", והשיב (עמ' 27, שורות 9-12):

"אני לא יכול לזכור מה הוא אמר, אני כתבתי את זה כי יכול להיות שלא היה ברור מי היה התיאור של מי שדחף אותו. מה המישהו הזה, אם היה נהג, יכול להיות שאני כדי לכסות רשמתי שהוא עובר אורח. זה מה ששמעתי"

32. המתלונן נשאל בחקירתו הנגדית "אם הפרמדיק רשם דברים ש"לדבריו הוא נדחף על ידי נהג או עובר אורח אחר בשל ויכוח שפרץ ביניהם", זה מה שאתה אמרת?", והשיב ש "לא אמרתי עובר אורח אחר. לא אמרתי את המילים האלה. אני מקווה שאתה לא חושב שהגעתי לבית החולים וקראתי את הדוח של הפרמדיק שטיפל בי" (עמ' 24 שורות 1-4).

33. ב"כ הנאשם ניסה להעלות טענה לפיה ייתכן והיה בלבול עם רכב הסעות אחר. וכך שאל את המתלונן בחקירתו הנגדית (עמ' 21 שורות 24-27):

"ש. אם אני אומר לך שבאותו פרק זמן... היו יותר מאשר רכב הסעות אחד בצבע לבן שם?"

ת. אניד מה שאמרתי במשטרה, שאני לא יודע אם זה הנהג שלי, אבל אני יכול לומר שבהמשך שנעשה עימות של השוטרת איתי ואיתו, הוא אומר גם היום הוא מתחזה כמו שהוא התחזה אז שדחפתי אותו. אז כנראה שהוא דחף אותי. לא יודע אם זה המילים האלה, אבל מילים דומות. הוא אמר לשוטרת כמה פעמים שאני מתחזה ומביא קב"

34. מטעם המאשימה הוגש פלט בעלות רכב ההסעות בו נסע הנאשם באותו יום, שסומן ת/15. מסמך זה הוגש בהסכמה, ולפיו מספר הרכב בו נהג הנאשם באותו היום הוא 3104476. מדובר ברכב השייך לחברת ההסעות "פ.א פדידה הסעות וטיול". ב"כ המאשימה ציינה כי ההגנה לא חולקת על כך שהנאשם נהג ברכב זה במועד האירוע ואף אין מחלוקת כי הנאשם היה במקום האירוע.

35. המתלונן סיפר שלאחר שמשטרת התנועה חקרה את הנהג, הגיע אליו שוטר בשם שמוליק לשאול אותו אם זו הייתה תאונת דרכים, והמתלונן ענה "אמרתי במפורש שזאת לא הייתה תאונת דרכים ואני לא מצהיר שזאת תאונת דרכים" (מעמ' 19 שורה 32 עד עמ' 20 שורה 1).

36. המתלונן סיפר שלאחר שתיקנו לו את הרכב במוסך, ולאחר שנסע למשרדים של פ"א וביקש לשוחח עם קצין הבטיחות שלא היה, בשיחה טלפונית שערך עימו לאחר מכן, קצין הבטיחות אמר לו "שהנהג לא מכיר אותי, לא יודע, לא יודע מה קרה" (עמ' 20 שורות 5-6). המתלונן הסביר כי הסיבה לכך שהלך היתה "...מה שאני רציתי שישלמו לי את הנזק שהיה ונגמור עניין. אחרי שקצין הבטיחות אמר לי שהנהג אומר שלא היה ולא נברא, הלכתי למשטרת קריית חיים והגשתי תלונה" (עמ' 20 שורות 6-10). בחקירתו הנגדית נשאל והשיב (עמ' 24 שורות 5-8):

"ש. ציינת היום שלמעשה מבחינתך ככל שהנזק היה משולם על ידי חברת פ"א הסעות, לא היתה מוגשת כלל תלונה?

ת. ציינתי שהייתי מדבר עם קצין הבטיחות שידאג לטפל בנהג ולתת לו עונש או לשטוף רכב ושישלמו לי את ההוצאות שלי"

37.ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן להתעלם מעדותו של המתלונן לפיה למרות שנמסרה על ידו עדות לשוטרי שהגיע לבית החולים לאחר שהוא פונה באמצעות האמבולנס, המתלונן בחר להגיע לחברת ההסעות בכדי להגיע להסדר תשלום כספי בגין הנזק שנגרם למראה של הרכב. עוד נטען שפנייתו של המתלונן להמשך הטיפול המשטרתי הייתה רק לאחר שקצין הבטיחות של חברת ההסעות השיב את פניו ריקם. ב"כ הנאשם תהה מדוע אדם הרואה את עצמו כנפגע עבירת אלימות יזניח את הטיפול המשטרתי ויבקש למצות את הדין עם התוקף באמצעות הליכים משמעותיים בחברת ההסעות - תהיית הסנגור אינה מקובלת עליי - המתלונן, מבוגר בגילו, רצה להשיב לעצמו את סכום הנזק שנגרם לו ע"י הנאשם, ומשהתעלמו מדרישתו, פנה לאפיק של הגשת תלונה במשטרה.

38.המתלונן העיד בפניי, והוא עשה עליי רושם אמין. עדותו הייתה עקבית, רציפה, והיא התיישה עם יתר הראיות בתיק. זיכוי הנאשם משבירת המראה נעשתה על ידי מחמת הספק, אך אין בכך כדי להשפיע על המהימנות שאני נותן בדברי המתלונן. תיאור המתלונן להגעתו ללא קב אל רכב הנאשם, ותיאור דחיפתו ע"י הנאשם, תוך הדגמת האירוע בפניי, היה תיאור מהימן ואמיתי, של אירוע שהתרחש בפועל, ואני מקבל את דברי המתלונן, וקובע שכך התרחש. פניית המתלונן אל משרדי החברה בה עובד הנאשם, בכדי לקבל את כספו בגין הנזק שנגרם לרכבו, הייתה פנייה סבירה, כאמור, ואין בה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המתלונן.

39.המתלונן הסביר, כי מההלם שהיה שרוי בו, הוא לא יכל לזהות את הנאשם ואף הסביר כיצד עוברי אורח אשר היו עדים לאירוע סייעו לו ורשמו את פרטי הרכב של הנהג (עמ' 22 שורות 22-24):

"פרטים אחרים הביא לי בחור בשם נדב שכתב לי פתק, זה הפרטים של נדב וזה הפרטים של האוטו. יש לי את הפתק פה. מציג לך את הפתק. זה מספר הטלפון של נדב, שאברר איתו אחר כך כי הייתי המום. גם הוא וגם הבחורה השנייה, אתה רואה שאני לא יכול לכתוב, הם השאירו לי"

40.בעדותו בפניי זכר המתלונן את האירוע הטראומתי אותו חווה, על אף שחלפו מאז כ-4 שנים. המתלונן הינו איש מבוגר, המתקשה להתהלך ללא קב מפאת נכותו, ואני דוחה את טענת הנאשם לפיה המתלונן הגיע אליו, צעק ואף הפעיל כלפיו אלימות, כפי שיפורט בהמשך - טיעון שאינו עולה כלל מחומר הראיות, ומהווה טיעון סתמי ולא נכון, שנטען ע"י הנאשם, ואני דוחה אותו.

נדב סיגל

41.העד נקלע לאירוע נשוא כתב האישום בדרכו חזרה הביתה באופנוע. כך סיפר על ההתרחשות (עמ' 11 שורות 13-21):

"חזרתי מהעבודה בכביש דורי. כשהגעתי לאזור מרכז זיו, היה את הנתיב שלי שעליתי בו. עמדה שם מכונית, לא הבנתי בדיוק מה הסיבה, כשעקפתי אותה מימין,

ראיתי שבצד שלה שוכב אדם מבוגר. עצרתי לפני המכונית כדי להגיש עזרה ולראות מה אני יכול לעזור. מי ששכב האיש המבוגר היה קצת מטושטש ולא הצלחתי להבין מה הסיפור. עובר אורח אחר הגיע, היה חובש ונתתי לו לטפל באירוע, 2 בנות שהיה ברכב אותו עקפתי אמרו לי שמי שעשה מה שעשה ולא ראיתי נוסע משם, לא נותן פרטים. הצביעו לי על רכב, התחלתי לנסוע אחריו. נסעתי אחריו, התקשרתי ואני עם קטנוע, וניסיתי לעקוב אחריו כמה שיכלתי. לקחתי את הפרטים, ברגע שאני רואה שהוא עולה על כביש 22 שהוא מהיר, הסתובבתי וחזרתי למקום של האירוע, ראיתי את האמבולנס ושם למעשה נתתי את הפרטים שלי לאדם המבוגר"

42. בחקירתו הנגדית הופנה העד לדבריו במשטרה, שם דיבר על "קטטה" (עמ' 12 שורות 20-26):

"ש. בעדותך במשטרה אמרת שהן דיברו על קטטה

ת. כן, אלימות

ש. קטטה זו אלימות הדדית, שני הצדדים מפעילים אלימות. הן השתמשו במילה קטטה?

ת. זאת פרשנות שאני לא יכול להיכנס אליה. אני ראיתי אדם שוכב פצוע, אני מניח שהייתה שם אלימות.

ש. אם השתמשת במילה קטטה, זה היה המושג ששתי הבנות אמרו לך?

ת. אני לא יודע. אני לא זוכר"

43. בנוגע לפרטי הרכב, אמר כי "לא זוכר מה נתנו, אני זוכר שכאשר יצאתי מהנקודה הזו, ידעתי אחרי מי אני עוקב" (עמ' 12 שורה 3). בנוסף אישר כי הבנות הצביעו לו על הרכב הפוגע וגם אמרו לו את מספר הרישוי שלו. העד סיפר שתוך כדי שנסע אחרי הרכב, התקשר למוקד 100 ומסר את פרטי הרכב (עמ' 11 שורה 25), דבר שעולה גם מדו"ח המשל"ט (דו"ח משל"ט סומן נ/1; דיסק שיחות למוקד משל"ט, הוגש בהסכמה וסומן ת/14; תמלול סומן ת/10).

44. העד שרטט ציור בו הסביר היכן עמד כל רכב והיכן עמדו הבנות, השרטוט סומן ת/2. הדבר שונה מעדותן של העדות זוהר ואביב, שהעידו בפניי ושעדותן תובא להלן. על אף הסתירות, הרי שאין מדובר בסתירות מהותיות, אלא בהבדלים שיכולים לנבוע מחלופי הזמן, ואין בכך כדי לפגוע במהימנות העדים ואף לא במהימנות המתלונן.

45. ב"כ הנאשם ניסה להטיח בעד שהיו שני רכבי הסעות, וכי ייתכן שהוא טעה בזיהוי הרכב הפוגע, וכך נשאל העד והשיב (מעמ' 13 שורה 3 עד עמ' 14 שורה 22):

"ש. אם אני אומר לך שלפי העדויות היו 2 רכבי הסעות ולא אחד, יש לך מה לומר?

ת. יכול להיות הגיוני

ש. למעשה מבחינתך כשהצביעו לך על הרכב, זה הרכב?

ת. כן

ש. את המספר זיהוי של הרכב קיבלת משתי הבנות?

עמוד 9

ת. לפי העדות שלי זה מה שרשום, היום אני לא זוכר להגיד.

....

ש. אני אומר לך שבאותה נסיעה שלך אחרי רכב ההסעות, אתה אכן הגעת לרכב הסעות ואפילו דיברת עם הנהג. זכור לך?

ת. לא

ש. אם יש עד שאומר שנסע אחריו קטנוע ועצר אותו ושאל אותו לגבי פגיעה באדם אחר, אז לא היה דבר כזה?

ת. אני לא זוכר אירוע כזה.

....

ש. לא עצרת שום רכב בנסיעה למטה ולא שוחחת עם אף אחד?

ת. לא זוכר

ש. כאשר היית במקום ועצרת, ראית רכב הסעות שיוצא משם ונוסע? ראית אותו מתמרן ומנסה לנסוע?

ת. כן. כל האזור היה פקוק, גם הנסיעה שלו הייתה איטית וגם שלי הייתה מאוד איטית, אחרי הרמזור השתחרר בנסיעה בדורי והיה יותר מהר.

ש. אני אומר לך ונותן לך תמונת מצב אפשרית - יש רכב של המתלונן, מאחוריו עומד רכב הסעות, רכב של 2 הבנות עומד לפני רכב המתלונן, כדי לצאת מהמקום הזה שאתה אומר שהוא פקוק, רכב ההסעות היה צריך לנסוע אחורה או לתמרן ולנסוע. היית שם לפחות כמה דקות, באותו הזמן היית צריך לראות את רכב ההסעות מתמרן?

ת. התמונה שציירת לא מתיישבת עם מה שאני זוכר"

46. גם בחקירתו החוזרת נשאל בעניין זה (עמ' 14 שורות 25-32):

"ש. חברי אמר קודם שיכול להיות שהיו 2 רכבי הסעות בשטח. יכול להיות שטעית בזיהוי ברכב ההסעות שהצביעו הבחורות עליו?

ת. את התיאור שנתנו לי 2 הבנות, לא יודע לצטט היום ומה נאמר לי. כשיצאתי משם היה לי ברור מה הרכב שאני רודף אחריו.

ש. גם כי הצביעו וגם כי נתנו את מספר הרישוי?

ת. זה מה שרשום. אני לא זוכר היום"

47. עד זה עשה עליי רושם אמין, העיד בעקביות וברצף, ודבריו השתלבו היטב עם דברי יתר עדי התביעה, הגם שמיקום הרכבים בשרטוט שצייר היה שונה מדברי יתר העדים. אני מקבל את דברי העד, ובנוגע להבדל בינו ובין יתר העדים בנוגע למיקום הרכבים - מסקנתי שהבדל זה אינו נובע מחוסר מהימנות העד, אלא מאי-דיוק שנוצר לאור הזמן הרב שחלף מאז האירוע ועד למתן עדותו בבית המשפט.

זהר אייל רמון

48. העדה הינה עדה ישירה לאירוע התקיפה של המתלונן ע"י הנאשם, והיא אמה של העדה אביב אייל, עדה ישירה נוספת לאירוע.

49. עדותה נפתחה בתיאור אירוע תקיפת הנאשם את המתלונן שהייתה עדה לו (עמ' 35 שורות 14-22):

"נסעתי במכונית עם שתי בנותיי, ירדנו לכיוון מרכז זיו. כשהגענו למרכז זיו ראיתי שתי מכוניות, פניתי ימינה במרכז זיו לכיוון דרך דורי, ראיתי שתי מכוניות אחת מאחורי השנייה. אני עצרתי במעבר חצייה כדי לתת זכות קדימה. ראיתי בחור מבוגר יוצא מהאוטו, פונה לבחור שישב ברכב המסחרי והבחור מהרכב המסחרי יצא החוצה, דחף את הבחור המבוגר, אני ראיתי את הדחיפה, הוא דחף אותו בחזה עם שתי ידיו, הבחור המבוגר לא היה לו במה להיאחז, ניסה עם הידיים ונפל אחורה והוטח על המדרכה. באותו רגע חסמתי ופניתי שמאלה, נסעתי קדימה כי חסמתי את התנועה, וחסמתי את הרכב הפרטי של המבוגר. התקשרתי מיד למשטרה לדווח מה קורה וכשראיתי שאני חוסמת את התנועה נסעתי ויצאתי החוצה לראות מה קורה ולראות מה עם האדם המבוגר כי הוא הוטח"

50. העדה הוסיפה כי טרם האירוע ראתה את הרכב המסחרי כשהוא נוהג בצורה לא זהירה, עוקף ומצפצף.

51. וכך המשיכה וסיפרה (מעמ' 35 שורה 31 עד עמ' 36 שורה 4).

"השארתי את הילדות שלי באוטו ולא רציתי שהן תצאנה, הטלפון היה מחובר לאוטו שלי, לא נתתי להן לצאת והשארתי את הטלפון אצל אביב כי ההיא מהמשטרה אמרו שיחזרו אליי. אביב יצאה לקרוא לי שהגיעה שיחה ממד"א שלא ידעו לאן לבוא. ראיתי שיש עוד אנשים שעצרו בחניה אבל אני שוחחתי עם האופנוען הבחור הצעיר"

52. בנוגע למספר הרכב הפוגע, העדה סיפרה כי **"כשהוא ברח אז ראינו את מספר הרכב ודיווחתי למשטרה. אני דיווחתי את המספר כשהוא ברח"** (עמ' 36 שורות 5-6). במהלך עדותה הושמעה קלטת השיחה של העדה למוקד 100, וניתן היה להתרשם ממהלך הדברים בזמן אמת, תוך שניתן לשמוע שאכן מספר הרכב שנמסר על ידה למוקד הוא מספר רכבו של הנאשם.

53. בחקירתה הנגדית אשירה העדה, שהכל קרה באופן רצוף, כשהיא שומרת על קשר עין רציף עם הרכב של הנהג הפוגע מהרגע בו עקף בצורה לא זהירה ועד לאותו אירוע. היא מתארת כי בעת האירוע היא עצרה לפני מעבר החציה ואילו שני הרכבים עצרו 5 מטרים קדימה לאחר מעבר החצייה במקום בו יכלה לראות היטב את האירוע.

54. בנוגע לסדר המכוניות נשאלה **"לפי מה שאת אומרת סדר המכוניות היה שהרכב הפרטי של האדם המבוגר, הרכב המסחרי, מעבר חציה ואת?"**, והשיבה ש **"בנתיב הימיני הרכב שלי. לא עמדתי מאחורי הרכב המסחרי"** (עמ' 37 שורות 24-26).

55. בהמשך חקירתה הנגדית עומתה עם דבריו של העד נדב שסיפר שהרכב שלהן היה במיקום אחר מהמיקום אותו היא מתארת (עמ' 38 שורות 12-22):

"ש. היה פה עד שהעיד בבית המשפט והוא טען שהרכב שלכם היה בכלל ממול ולא

מאחור. לא באותו כיוון נסיעה אלא בכיוון הנגדי. זה לא נכון?
ת. ממש לא. אני יצאתי מאזור רמות רמז וירדתי לכיוון הצ'ק פוסט.
ש. מציג את ת/2, זה ציור שערך אותו העד

....

ש. הוא צייר את הרכב של המתלונן וציין מכונית של 2 בנות ממול
ת. ... אני משרטטת על גבי צילום שרטוט ת/2, את כיוון הנסיעה שלי ואת מעבר
החציה. אנשים מהצד השני עצרו לראות ולבוא לסייע. היה גם אופנוען שאני זוכרת
אותו כי הייתי חייבת לנסוע ושאלתי אותו אם הוא מחכה ואמר אין בעיה אני יכולה
להיות רגועה ולנסוע"

56. שרטוט של העדה הוגש וסומן נ/5. הסתירה הנטענת היא סתירה טכנית וטבעית, שעה שמדובר באירוע
עליו מעידים העדים לאחר כארבע שנים. דווקא קיומן של סתירות טכניות ובלתי מהותיות מעין אלה,
מחזקות את מהימנות הדוברים, ומחזקות את הטיעון שלא היה כאן כל ניסיון לתיאום עמדות ועדויות.

57. וכך גם נשאלה בחקירתה הנגדית "ש. כשחסמת את הרכב של הבחור, זה היה אחרי שהאדם
המבוגר נפל על הרצפה? ת. כן." וכך בהמשך(עמ' 38 שורות 4-10):

ש. אמרת שהוא הוטח. הכוונה שהוא נדחף ונפל?

ת. כן.

ש. זה לא שמישהו הטיח אותו?

ת. הוא נדחף

ש. הנפילה שלו על הרצפה על הגב?

ת. הראש הוטח במדרכה. אמרתי שהראש הוטח במדרכה.

ש. כתוצאה מהנפילה?

ת. כן. זה משהו שבוודאות ראיתי"

58. העדה נשאלה האם היא ובנותיה ראו בוודאות את המתרחש (מעמ' 38 שורה 25 עד עמ' 39 שורה 9):

"ש. כדי לראות מה שהתרחש, היית צריכה להיות בזווית שמאפשרת את זה?

ת. נכון.

ש. אמרת מרחק אחרי מעבר החציה. זה כ-5 מטרים?

ת. בנקודת תצפית כזו שראיתי בדיוק מה שהתרחש.

ש. אביב שיטבה לידך הייתה בזווית כזו שהרכב המסחרי לא אפשר לה לראות את
הדברים וזאת הסיבה שאמרת במשטרה שלא ראתה?

ת. אני חושבת שאביב לא ראתה. הבת הקטנה בטוח לא ראתה כי אני חסמתי לה את
זווית הראיה. לא יודעת אם אביב ראתה הכל במדויק או לא. מקווה שלא ראתה. אני

לא יודעת אם ראתה הכל במדויק.

ש. לא דיברתן על האירוע?

ת. אחר כך דיברנו על האירוע. לא זוכרת לומר מה אמרה שראתה במדויק. אסור היה לנו לשוחח על הנושא, אז לא דיברנו על זה. זה היה לפני 4 שנים.

ש. אף אחד לא אסר עליכן לדבר?

ת. נכון, אני מקווה שאביב לא ראתה. אני מקווה שלא ראתה, זה היה כשהייתה בגיל 16. זה אירוע לא סימפטי. אבל היא ראתה יחד איתי את ההתנהלות של הרכב לפני זה"

59. העדה המשיכה וסתרה את טענות הנאשם ועדי ההגנה בשלושה עניינים נוספים: ראשית, העדה אמרה כי לא ראתה שהאדם המבוגר החזיק משהו ביד - "לא היה לו כלום ביד. הידיים שלו היו חופשיות לגמרי" (עמ' 36 שורה 20). בנוסף העידה כי לא ראתה אדם נוסף ברכבו של הנאשם. העדה גם לא זכרה שהיו שני רכבים מסחריים (עמ' 37 שורות 22-23).

60. העדה העידה כי למיטב זיכרונה המתלונן גרר רגל כשיצא מרכבו (עמ' 40 שורות 3-8):

"ש. כשהאדם המבוגר יצא מהרכב, הוא הלך בסדר, התנייד בסדר וניגש ישר לחלון המסחרית?

ת. ראיתי אותו יוצא מהרכב וניגש לחלון הרכב המסחרי

ש. לא בצורה מיוחדת אלא בהליכה רגילה?

ת. לא שזכור לי. אני חושבת עכשיו כשאתה אומר לי שהוא גרר רגל.

ש. האם הוא היה צריך להיעזר במשהו כשהוא הלך?

ת. אני לא ראיתי. אני חושבת שגרר רגל. לא זוכרת שהוא נעזר במשהו."

61. וכך בהמשך (עמ' 40 שורות 9-16):

"ש. את רואה שיחה שמתנהלת. יכלת לראות אם חלון הנהג פתוח או סגור?

ת. הוא דפק על החלון אז החלון היה סגור. ראיתי אותו דופק והנהג יוצא החוצה ואז הדחיפה. זה היה די מהר. אני לא יכולה לומר תוך כמה זמן בדיוק, תוך שניות.

ש. אם היתה עדה שטוענת שהיה דו שיח בין אותו הנהג המבוגר לנהג השני, דיבר באופן מאוד כעוס?

ת. אני לא פוסלת את זה. לא יודעת כי לא שמעתי"

62. במהלך הדיון הושמעה שיחה של העדה עם מוקד 100 (דיסק שיחות למוקד משל"ט, הוגש וסומן ת/14; תמלול הוגש וסומן ת/10). בתמלול נשמעת העדה מספרת למשטרה את שראתה לגבי אופי התקיפה, ומסרה למשטרה את מספר הרכב הפוגע. דברי העדה בפני השתלבו היטב עם הקלטת המשטרתית שתיעדו את דיבורה בזמן אמת.

63. העדה נשאלה בנוגע לתמרונים של הרכב המסחרי והסבירה ש "אני ראיתי אותו נוסע" (עמ' 39 שורה

18), ובהמשך הסבירה שהיא ראתה את הלוחיות "כשהוא עבר אותי, שמעת בשידור חי איך אמרתי לשוטרת" (עמ' 39 שורה 21). העדה נשאלה האם רשמה את לוחיות הרישוי של הרכב המסחרי שחתך, והשיבה ש"לא ... היה לי יותר חשוב לגשת לטפל באדם המבוגר, עם כל הכבוד" (עמ' 40 שורה 20). בחקירה החוזרת נשאלה "נשאלת מספר הרכב הפוגע שאמרת שהוא עבר אותך. את יודעת בוודאות לומר אם מספר הרכב שמסרת במשטרה זה המספר של הרכב הפוגע או שהיו הרבה רכבים שהתבלבלת?", והשיבה ש"בוודאות אותו נהג, ראיתי אותו יוצא, בורח ונתתי לה את המספר. בוודאות" (מעמ' 40 שורה 30 עד עמ' 41 שורה 1). העדה השיבה בשלילה לשאלת ב"כ הנאשם האם היו במקום שני רכבים מסחריים ולא רכב מסחרי אחד (עמ' 37 שורות 22-23).

64. העדה עשתה עליי רושם אמין ביותר, העידה באופן רציף ועקבי, תיארה את האירועים באופן הגיוני, ודבריה משתלבים היטב עם מרקם הראיות בתיק, ועם הקלטת המשטרתית. אני מקבל את דבריה כדברי אמת, ומעדיף אותם על דברי הנאשם.

אביב אייל

65. העדה הינה עדה ישירה נוספת לאירוע התקיפה של המתלונן, עת נסעה ברכב עם אמה, העדה זהר רימון אייל. כך תיארה בפניי את האירוע שהייתה עדה לו (עמ' 31 שורות 5-11):

"נסענו במרכז זיו, אני ואמא שלי באוטו עם אחותי הקטנה. במהלך הדרך היה רכב שמאוד זגזג בין הנתיבים, רכב הסעות לבן. הוא נסע בפראות ואמרתי לאמא שלי תראי איך הוא נוהג, תראי איך הוא מתפרע. במרכז זיו אחרי שהוא חתך נעצר ברמזור ונעמד רכב פרטי קטן מאחוריו. יצא הנהג של הרכב הפרטי והחליפו דברים ואני מן הסתם לא שמעתי. האדם שיצא מהרכב הפרטי עמד ליד רכב ההסעות. אז נהג רכב ההסעות יצא והבחור שיצא מהרכב הפרטי הוטח על המדרכה, הוא דחף אותו. אני זוכרת שהוא דחף אותו והבן אדם נפל. אני ראיתי את המגע ביניהם"

66. בנוגע לאופן בו הוא נפל, העידה ש".. הוא נפל על הרצפה. על המדרכה. זה היה בצד השמאלי" (עמ' 31 שורה 15).

67. העדה לא זכרה איך נראה נהג ההסעות, ובנוגע לגילו אמרה "30-40 משהו כזה" (עמ' 31 שורה 19).

68. העדה אישרה כי היא דיברה עם מוקד 100 - "אמא שלי היא זו שחיגה ודיברה איתם בהתחלה ואחר כך אני" (עמ' 31 שורה 21). בנוגע למספר הרכב הפוגע אמרה שלפי מה שהיא זוכרת, היא נתנה גם את מספרו.

69. בחקירתה הנגדית סיפרה כי ישבה ברכב כנוסעת "ליד הנהג" (עמ' 32 שורה 7), ואישרה שהן נסעו באותו כיוון נסיעה כמו שני הרכבים המעורבים (עמ' 32 שורות 8-9). ב"כ הנאשם ניסה להטיח בעדה שישינה עדה שטוענת שמהמקום בו עדה זו ישבה לא ניתן היה להבחין במתרחש, והעדה העידה בעקביות כי "זה לא כל כך הגיוני כי אני זוכרת שראיתי את המקרה" (עמ' 32 שורה 19), ובהמשך חזרה ואמרה כי "אני לא רוצה לפקפק במשהו אחר שנאמר, אבל אני זוכרת במעורפל את הדברים אבל זוכרת מה שתיארתי קודם" (עמ' 32 שורות 21-22).

70. בחקירתה הנגדית נשאלה בנוגע למיקום עצירת הרכבים, ואמרה כי "אני לא זוכרת בדיוק, אני זוכרת שהרכב הפרטי היה מאחורי רכב ההסעות" (עמ' 32 שורה 11). עדותה בעניין זה שונה מעדויות אחרות בתיק. אני קובע כי מדובר בטעות של העדה, שנאמרה על ידה שנים לאחר האירוע לו הייתה עדה, ואין בטעות זו כדי לפגוע במהימנותה בנוגע ליתר הפרטים שמסרה, ולבטח אין בטעות זו כדי לפגוע במהימנותם של יתר העדים.

71. ב"כ הנאשם ניסה לדלות מהעדה שאולי הרכב שזגזג הוא לא אותו הרכב שהיה מעורב באירוע נשוא כתב האישום, וכך נשאלה והשיבה (מעמ' 34 שורה 16 עד עמ' 35 שורה 4):

"ש. אני אומר לך שבזמן האירוע הזה היה שם יותר מאשר רכב הסעות אחד, היו שני רכבים מסחריים ושניהם היו בצבע לבן. האם היו פרטים ספציפיים על גבי אותו רכב שזגזג שניתן היה להבחין ולדעת שזה אותו רכב, ואולי רכב אחר?
ת. פרטים מזהים מיוחדים אני לא זוכרת. ידעתי שזה אותו רכב כי ראיתי את המספר שלו.

ש. לקחת את מספר הרכב שזגזג?

ת. כשהוא עצר

...

ש. לפי העדויות ששמענו פה היו שני רמזורים. רכב שזגזג ועצר ברמזור, אחר כך התחלף והרכבים נסעו ואז עצרו שוב פעם וקרה האירוע. בזמן הנסיעה לטענתי היו שם יותר מאשר רכב הסעות אחד. בזמן שזגזג לא רשמתי את לוחיות הזיהוי?
ת. לא. לא היתה לי סיבה

ש. מדובר בשני רכבים אז יכול להיות שהתבלבלת? אחד נסע ואחד נשאר?

ת. רשמתי את המספר של זה שהיה מעורב

ש. את אומרת שהיה אירוע קודם של זגזג וכנראה זה אותו רכב. אני אומר לך שזה לא אותו רכב והיו שניים. יכול להיות מקרה כזה והרכב שזגזג הוא רכב אחר?

ת. רשמתי את המספר של הלוחיות של נהג ההסעות שהיה מעורב במקרה. זה שזגזג יכול להיות שלא אותו אחד שזגזג וזה לא משהו שקשור לאירוע

ש. במשטרה אמרת שזה אותו רכב שזגזג

ת. לפי מה שאני ראיתי, זה היה אותו רכב. אני לא זוכרת שהיה שם רכב הסעות נוסף"

72. גם עדה זו עשתה עליו רושם מהימן, ועל אף טעותה בסדר המכונות, ועל אף דבריה שהיא לא זוכרת ששוחחה עם האופנוען, בניגוד לדברי האופנוען עצמו - הרי שאין מדובר בסתירות מהותיות, אלא בטעות או בהעדר זיכרון לאירוע שהתרחש מספר שנים לפני מתן עדותה בבית המשפט, ואין בכל אלה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות העדה או במהימנות יתר העדים.

נצ"מ אברהם דניאלי

73. כפי שציינתי בפרק הראשון להכרעת דין זו, העד שימש בתפקיד מפקד תחנת טבריה, ולאירוע זה הוא נקלע כאזרח בדרכו הביתה. העד סיפר את שהבין מהמתלון שהיה מוטל ברחוב בנוגע לאירוע התקיפה (עמ' 29 שורות 1-2):

"... הוא אמר לי שהיה אירוע של תאונת דרכים נזק בלבד, משהו בסגנון ויצא מישהו מכלי רכב אחר ותקף אותו והוא נפל על הרצפה. זה האירוע בגדול"

74. בחקירתו הנגדית נשאל העד על דברים שמסר בעדותו במשטרה, לפיהם החשוד נתן אגרוף למתלון והשיב כי לא זוכר מדוע אמר זאת (מעמ' 29 שורה 29 עד עמ' 30 שורה 5):

"ש. אם רשום בהודעה שהחשוד נתן לו אגרוף לפני, זה משהו שהסקת או ששמעת ממנו?"

ת. אני לא זוכר את זה יותר מידי. מבחינתי אירוע תקיפה יכול להיות אגרוף לפני. אם אמרתי שתקפו אותו בזמן שדיברתי, זה מה שאמרתי באותו רגע. ...

ש. מאיפה הגיע האגרוף לפני?"

ת. אני לא זוכר.

ש. המתלון שנחקר בדיון הקודם לא דיבר על אגרוף בפנים. האם יכול להיות שבשטח כשדיברת איתו אמר קיבלתי אגרוף לפני?"

ת. אני לא זוכר. לא רוצה להגיד סתם"

75. העד נשאל מהיכן קיבל את הפרטים שדיווח למוקד 100, והשיב שקיבל מאנשים אחרים שהיו שם (עמ' 29 שורה 4). באולם הושמעו 2 שיחות בהן העד התקשר למוקד 100 ודיווח על האירוע.

76. עדותו של העד במשטרה נגבתה כחודש לאחר האירוע, ולעומתה - השיחות בהן דיווח בזמן אמת למוקד על פרטי האירוע הושמעו בדיון (דו"ח משל"ט, סומן נ/1, דיסק שיחות למוקד משל"ט, שהוגש בהסכמה, סומן ת/14 והתמלול סומן ת/10). ניתן היה לשמוע כי למיטב הבנתו של העד את האירוע, אדם יצא מהאוטו, תקף את המתלון ונמלט מהמקום, הוא אף ציין כי המתלון קיבל מכה בראש. בשיחה השנייה ציין העד כי הנהג הפוגע דחף אותו על המדרכה, העיף אותו וברח מהמקום. השיחות בזמן אמת משקפות טוב יותר את האירוע, לעומת דברי העד בעדותו כחודש לאחר האירועים.

77. עדותו של העד מחזקת את עצם קרות אירוע עם המתלון, ובנוגע להבדלים עליהם הצביע הסנגור - אין מדובר בסתירות מהותיות בין דבריו לדברי האחרים, ואין מדובר בהבדלים שיש בהם כדי להשליך השלכה כלשהי על מהימנות המתלון ויתר עדי התביעה.

אליקים קונטס

78. העד, כאמור, משמש כמתנדב במשטרת תנועה חיפה. העד לא זכר מהיכן שאב את המידע אודות מספר הרכב הפוגע, אותו רשם בדו"ח הפעולה, שסומן ת/1, אם זה היה מפיו של המתלון או מהמוקד, וכדבריו (עמ' 9 שורות 11-16):

"ש. בדו"ח שלך אתה מציין מספרי רישוי של רכב."

ת. כן. ראיתי את זה

ש. מהיכן שאבת את הפרטים האלו? זה מה שאמר לך האדון בבית החולים?

ת. לא זוכר. מספר הרכב מזדה כנראה ראיתי במקום ושמתי אותו. המספר של הפוגע, של רכב ההסעות, לא זוכר מאיפה זה הגיע אליי. יכול להיות שהוא אמר לי, אולי קיבלתי את זה יותר מאוחר"

79. בחקירתו הנגדית העלתה ההגנה טענה כי בעדותו במשטרה מסר העד את מספר הרכב הנפגע אולם את אותו מספר רשם בדו"ח הפעולה שלו כמספר הרכב הפוגע, כדלקמן (עמ' 10 שורות 17-22):

"ש. בשורה 5 לעדותך במשטרה ציינת שמספר הרכב שנפגע הוא 3104476. זה הרכב שנפגע?"

ת. זה המספר שרשום

ש. זה המספר שאמרת לחוקרת באותה עת?

ת. יכול להיות. יכול להיות שהיא הקלידה הפוך, לא יודע.

ש. כשנתת את העדות במשטרה ביום 4.12 הדוח היה מונח בפניך או העדת מזכרוניך?

ת. אני לא זוכר"

80. בחקירה חוזרת הובהר כי ייתכן ומדובר בטעות (עמ' 11 שורות 2-7):

"ש. הסנגור הפנה אותך לעדות שלך שמסרת מספר רישוי של רכב הנפגע. מפנה אותך לכך שזה שונה ממה שרשום בדוח הפעולה. מספר הרישוי שמסרת בעדות מספר הרכב הנפגע הוא מספר הרכב הפוגע כפי שרשמת בדו"ח פעולה.

ת. לא יכול להסביר.

ש. יכול להיות שמדובר בטעות?

ת. יכול להיות בהחלט"

81. מסקנתי היא, שמדובר בטעות סופר, שהרי לא הייתה מחלוקת מצד ההגנה בנוגע לכך שהנאשם נהג ברכב ההסעות, כמפורט בכתב האישום.

גבריא חלאבין

82. דוח מד"א שערך סומן, כאמור, ת/13. מהדו"ח עולה כי המתלונן נמצא שוכב באי תנועה בין הנתבים ללא יכולת לקום בשל נכותו. באשר לקוד הרפואי בחלק של ת/13, שם רשום כאב כללי, פגיעת ראש קלה ופגיעה בזרוע ימין ופלטינה, נשאל האם המדובר באבחנה שלו או בתלונה עצמה, והשיב (עמ' 27 שורה 23):

"התלונה עצמה היתה על כאבים כלליים, פגיעת ראש זה מה שאני ראיתי"

83. העד נשאל לגבי פגיעה בזרוע ימין, וכך השיב (עמ' 27 שורות 26-30):

"ש. אתה מציין שהייתה ככל הנראה פגיעה בזרוע ימין עקב נפילה

ת. למה ככל הנראה? כתבו עקב נפילה.

ש. אם אני אומר לך שבשום מקום אחר, לא בבית החולים, לא בטיפול אחרי זה, הנפגע לא התלונן על חבלה בזרוע, מה תגיד?

ת. אני לא יכול להיות אחראי למה שהוא עושה אחרי"

84. העד המשיך והסביר כי "אם אני רושם חבלת ראש, אז היתה חבלת ראש. לא רשמתי לדבריו חבלת ראש. בהמשך אני רשמתי שלדבריו חבלת הראש נגרמה כתוצאה מזה שנדחק" (עמ' 28 שורות 3-5). העד נשאל האם ראה סימן פיסה לחבלת ראש, וכך השיב (עמ' 28 שורות 6-9):

"לטעמי כן הבחנתי כי אם אני רושם חבלת ראש, אז ראיתי. אני לא יכול לזכור אם זה היה המטומה, חתך או שבר בגולגולת. לא זוכר סוג של חבלה. אם רשמתי חבלת ראש, אז היתה חבלת ראש. אם אני כותב, זה מה שהיה"

85. גם עד זה עשה עליו רושם מהימן, ואני מקבל את דבריו כדברי אמת.

העימות בין המתלונן לנאשם

86. **מרים חגי**, חוקרת בתחנת חיפה, ובאמצעותה הוגשו לבית המשפט מסמכים שונים, ביניהם תמלול העימות שבוצע בין המתלונן לנאשם, שסומן ת/11 וכן דיסק העימות ת/12.

87. במהלך העימות חזר המתלונן בפני הנאשם על דבריו. המתלונן לא זיהה את הנאשם, אך הנאשם זיהה אותו, אם כי הכחיש את טענות המתלונן כלפיו. הנאשם טען, שהמתלונן הוא זה שחתך אותו, קילל אותו, תפס במראת הנהג שלו ואז הלך והוציא חפץ חד מתא המטען. בנוסף הנאשם חזר וטען כי המתלונן שחקן גדול ושקרן. טענת הנאשם לפיה המתלונן החזיק במראה שלו שונה מטענתו בחקירותיו, לפיה המתלונן דפק על רכבו.

88. הודעת הנאשם במשטרה הוגשה וסומנה נ/2. החוקרת מרים חגי נשאלה ע"י הסנגור כדלקמן (עמ' 17 שורות 14-21):

"ש. למעשה העד אותו חקרת אומר באופן מפורש שהוא נסע בתוך הרכב ביחד עם הנאשם וגם אומר באופן מפורש שהנאשם מעולם לא יצא מהרכב באותו יום. עימתת את המתלונן עם הגרסה הזו?

ת. יכול להיות שעימתתי עם החשוד.

ש. החשוד אומר שהוא לא מעורב. לא צריך לבדוק עם המתלונן?

ת. יכול להיות שלא בדקתי עם המתלונן.

ש. בדיעבד אין טעם לבדוק עם המתלונן כאשר יש עוד עד שטוען שהנאשם לא יצא מהרכב?

ת. עימתתי עם מה שמצאתי לנכון בעימות שעשיתי"

89. העדה נשאלה "מפנה לעימות ת/11, עמ' 2 שורה 19, אומר המתלונן לא קיללתי אותו ולא הוצאתי מילה. מהעדויות שאת גבית מגב' זוהר אייל רימון.. אמרה באופן מפורש בעדות שראתה את המתלונן כועס ומדבר עם נהג רכב ההסעות. לא מצאת לתקן אותו בעימות?", והשיבה ש "אם לא מצאתי, אז לא" (עמ' 17 שורות 22-25).

90. בהסכמת הצדדים הוגש מזכר של שי לוי באשר לבדיקת קיומן של מצלמות מיום האירוע שנענה בשלילה, וסומן ת/16.

91. בהסכמת הצדדים הוגש דו"ח פעולה של רס"מ שמוליק בן חמו, וסומן ת/18. מהדו"ח עולה כי שמע מהמוקד ש "מתלונן טען שרכב חתך אותו בצורה מסוכנת, פגע בו (נזק בלבד) וברח מהמקום". במקביל איתר את פרטי המודיעה, עדת ראייה בשם זוהר, "שאמרה שעזבה את המקום, אך היתה עדה לאירוע. סיפרה כי יש בידה מס' רכב שפגע ועזב את המקום (מסרה לי מס' רכב), כמו סיפרה לי כי הנהג שברח יצא מהרכב ותקף את הנהג האחר, וכרגע שרוע הנהג שהותקף על הכביש וזקוק לאמבולנס". עוד עולה מהדו"ח כי שמוליק שוחח עם המתלונן אשר היה כבר בבית החולים. "סיפר לי כי מדובר בנהג שתקף אותו פיזית פגע בו, ושהוא אדם נכה. בסה"כ העיר לו על כך שגרם לו לסטות מנתיב הנסיעה שלו".

92. ממכלול הראיות שהתקבלו על ידי כאמינים ומהימנים, עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשם תקף את המתלונן, בכך שדחף אותו, וגרם לו לחבלות. עדי התביעה שהעידו תיארו במדויק את האירועים, ודבריהם עולים בקנה אחד עם דברי המתלונן. קיומן של סתירות ו/או טעויות ו/או הבדלים, בין העדויות השונות, כפי שצינתי לעיל, אינן מעידות על חוסר מהימנות של מי מעדי התביעה, אלא על טעויות בתום לב, שאינן יורדות לשורשו של עניין, ואינן מהוות טעויות מהותיות, ואין בהן כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנותם.

טענות ההגנה למחדלים ומגמתיות בחקירה

93. ב"כ הנאשם טען כי בחקירת המשטרה נפלו מספר מחדלים, אשר כמכלול יש בהם כדי להטיל ספק של ממש בנכונות המעשים המיוחסים לנאשם, או לכל הפחות להצביע על דעה שהתגבשה אצל הרשות החוקרת בדבר היות גרסת המתלונן אמת כבר מרגעי החקירה הראשונים, ומשכך "פטרה" את עצמה מלבחון ולהקפיד על פרטים שעשויים היו להיות מהותיים להגנת הנאשם.

94. ב"כ הנאשם טען שהיחידה החוקרת לא ביצעה את פעולות החקירה הנדרשות לצורך בדיקת זהותו של החשוד בדחיפתו של המתלונן. ב"כ הנאשם טען כי לאור הצהרת המתלונן לפיה אין בידיו לזהות את הנהג התוקף, ולאור טענת עדות התביעה, זהר אייל רימון ואביב אייל כי ראו את האירוע בהתרחשותו, היה על היחידה החוקרת לבצע מסדר זיהוי חי ו/או תמונות.

95. צודק הסנגור, שהיה על הרשות החוקרת לבצע מסדר זיהוי, ואולם, בנסיבות תיק זה, כשאין מחלוקת שהנאשם והמתלונן נכחו במקום, וכאשר הנאשם עצמו אישר זאת בעימות עם המתלונן, הרי שאי-ביצוע מסדר זיהוי לא פגע פגיעה מהותית כלשהי בראיות ולא בהגנת הנאשם.

96.ב"כ הנאשם טען עוד, כי מקום בו לא בוצעה פעולת חקירה מתבקשת ואף נדרשת בנסיבות מקרה זה, אזי נפגמה הגנתו של הנאשם, וכי על בית המשפט להניח את ההנחה הטובה ביותר לזכותו של הנאשם, לפיה ככל שהייתה מבוצעת פעולת החקירה, תוצאותיה היו לטובתו. עוד ביקש הסנגור לקבוע, אם מחדלי החקירה עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם.

97.אין בידי לקבל את טיעוניו של הסנגור בעניין מחדלי החקירה. מכלול חומר הראיות בתיק מוביל למסקנה אחת ויחידה, לפיה הנאשם דחף את המתלונן עת הגיע אל חלון רכבו, וגרם לו לחבלות. הנאשם לא כפר בנוכחותו בזירת האירועים, ולא כפר בהיותו נהג הרכב שאליו פנה המתלונן. לא שוכנעתי שהיה מקום לערוך בדיקות טביעות אצבע על רכבו של הנאשם, כדי למצוא את טביעותיו של המתלונן, זאת שעה שהמתלונן עצמו אישר שנשען על רכבו של הנאשם בשל יציאתו מרכבו ללא קב. לא שוכנעתי שהיה מקום לבצע פעולות חקירה מהותיות נוספות, ופעולות החקירה שנשען כי לא בוצעו, כולל אי-עריכת מסדר זיהוי, כאמור, אינן מהוות מחדלי חקירה שיש בכוחן להביא לביטול כתב האישום ו/או לזיכוי הנאשם. הראיות כנגד הנאשם הן מוצקות וחד משמעיות.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

98.הנאשם תיאר בפניי את גרסתו לאירוע נשוא האישום באופן הבא (עמ' 42 שורות 11-20):

"מה שקרה שהגעתי למרכז זיו, עמדתי ברמזורים שני נתיבים שפונים ימינה. עמדתי בנתיב השמאלי. רמזור אדום. אני שומע צפירות, ממש צפירות, משהו צופר. אני מסתכל במראה שמאלית ואני רואה רכב שצופר ומעמעם אורות. לא הבנתי מה קרה. היה אור ירוק והתחלתי לנסוע, הבחור פשוט חתך אותי במהלך הנסיעה. אם לא הייתי נותן ברקס, הייתי עולה עליו עם האוטו מיניבוס. הוא נכנס בנתיב הנסיעה שלי. מה שקרה זה שאני מאוד נלחצתי מהסיפור הזה והוא יצא מהרכב והוא בא אליי וקילל אותי, הוא שם ידיים על החלון, היו טביעות אצבע גם על המראה והוא ממש צעק עליי שם. אני גם הגשתי עליו כמובן תלונה במשטרה. הם לא טיפלו בזה ולא צילמו את הטביעות אצבע שלו. הוא חזר לאוטו שלו. היה לו מכשיר ביד שהוא החזיק וזה הלחיץ אותי, גם הקללות שלו וגם מה שהיה לו ביד שהוא החזיק. אני עזבתי את המקום. מאוד הלחיץ אותי"

99.הנאשם סיפר כי ברכב היה איתו אדם נוסף בשם ג'ודי, שישב מאחוריו. לדבריו ג'ודי אמר לו **"...דודי תברח, הבן אדם משהו לא בסדר איתו"** (עמ' 42 שורות 23-24). כאן המקום לציין, שהמתלונן והעדה זוהר רימון, שעשו עליי רושם אמין, לא ציינו שהיה ברכבו של הנאשם אדם נוסף.

100. בנוגע לרכבים אחרים שהיו באזור, סיפר **"היה את אבינועם, שהוא כביכול נסע מאחורי וראה את המקרה"** (עמ' 42 שורה 29).

101.בהמשך סיפר בנוגע להתרחשות במקום העבודה שלו לאחר האירוע (עמ' 43 שורות 1-3):

"הוא בא לקצין בטיחות שלי, התלונן עלי והוא רוצה כסף. הוא רצה להוציא כסף וטוען על המראה ועל הנזק. אמרתי לקצין הבטיחות שזה לא היה ולא נברא, לא יצאתי בכלל מהאוטו. לא ידעתי בכלל מה הוא רוצה ממני האדון הזה"

עמוד 20

102. בהודעתו במשטרה מיום 8.11.12, שסומנה נ/2, שניתנה ע"י הנאשם לאחר שהמתלון התייצב במקום עבודתו והתלון עליו, מסר הנאשם כי ביום האירוע, עת עמד ברמזור אדום, המתלון "... והגיע לחלון שלי אחז בו בחזקה וגם במראה הצדדית שלי והחל לקלל אותי, באומרו אני אראה לך מה זה ואחרי כמה שניות הוא רץ בחזרה לרכב שלו ואני הבנתי שהוא הולך להביא דבר מה מהרכב, אני ראיתי כלי חד שהוא הוציא אבל לא יודע לזהות אותו, הוא רץ להביא את הדבר הזה אני פחדתי וברחתי משם ..." (נ/2 שורות 4-7).

103. דברי הנאשם אינם מקובלים עליו - המדובר במתלון שהוא אדם מבוגר, נכה, המתהלך על קב - אינו יכול ללכת מהר, ולבטח לא יכול לרוץ כדי להביא כלי חד מרכבו. דברי הנאשם בלתי הגיוניים, אינם מתיישבים עם מרקם הראיות בתיק, וכל מטרתם היא להכפיש את המתלון בכדי לגרום לקבלת גרסתו - אני דוחה את דברי הנאשם על הסף.

104. בחקירתו הראשונה מיום 6.12.12, כחודש לאחר האירוע, שסומנה ת/5, כשנשאל הנאשם בנוגע לחשדות המיוחסים לו, השיב: "קודם כל אני לא תקפתי אותו. אני לא יודע על איזה נזק לרכב את מדברת. אני לא עשיתי לו שום נזק. הוא תקף אותי" (עמ' 1, שורות 6-7). הנאשם המשיך ואמר "... כשהיה את האור הירוק התחלתי לנסוע וראיתי שאותו רכב שצפר מצדי הימני ואני הייתי בנתיב השמאלי הוא הסתכל עליי הסתכלתי עליו לא הבנתי מה הוא רוצה ואז מה שהוא עשה זה דבר שנורא הבהיל אותי הוא נכנס לנתיב שלי באמצע נסיעה מהנתיב הימני לנתיב השמאלי ולא נתן לי להמשיך לנסוע .." (עמ' 2 שורות 11-14).

105. בהמשך הנאשם הוסיף שהמתלון ירק עליו, דבר שגם אותו לא ציין קודם לכן - "... הוא יצא מהאוטו לעברי התחיל לקלל אותי ולירוק עליי וגם הוא תפס לי במראה ..." (עמ' 2 שורות 14-15).

106. הנאשם הכחיש את כל טענות המתלון ואף הכחיש כי ירד מהרכב. לדבריו לא יצא מרכבו כלל באותו אירוע (עמ' 2 שורות 19-36). הנאשם לא ידע להסביר את הנפילה של המתלון ולדבריו גם לא שם לב שמדובר באדם נכה (מעמ' 2 שורה 37 עד עמ' 3 שורה 51).

107. הנאשם לא אמר בעדותו הראשונה מיום 8.11.12 שיש לו עדים, ורק לאחר שהוטח בו שישנה עדה שראתה את תקיפת המתלון על ידו, טרח הנאשם לומר בחקירתו מיום 6.12.12 שגם לו יש עדים (ת/5, עמ' 3, שורות 52-56).

108. הנאשם אישר כי מספר הרכב בו נהג באותו יום הוא 3104476 וכי מדובר ברכב הסעות לבן - זה מספר הרכב שנמסר למשטרה ע"י עדי התביעה.

109. דבריו של הנאשם הם בלתי אמינים - פתאום הוא טוען שהמתלון תקף אותו, והוסיף שהמתלון ירק עליו, ולא ידע להסביר הכיצד נפצע המתלון. הנאשם מייחס למתלון, הן בחקירתו זו (ת/5) והן בהודעתו הקודמת (נ/2), תכונות של אתלט זריז תנועה ואלים, שעה שמדובר באדם מבוגר המתהלך על קב. אני דוחה מכל וכל את דברי הנאשם, בשל חוסר אמינותם, ומעדיף את גרסת המתלון ועדי התביעה, על גרסתו.

110. בחקירתו השנייה מיום 6.12.12, שסומנה ת/4, ציין הנאשם שהשוטר ששוחח אתו ביום האירוע אמר לו

להגיש תלונה ולכן ניגש לתחנה - זאת להבדיל מדברים שעולים מעדותו הראשונה, לפיהם החליט להגיע להגיש תלונה מאחר והמתלון הגיע למקום עבודתו (נ/2, עמ' 1, שורות 12-13).

111. בחקירתו השלישית מיום 17.3.13, שסומנה ת/3, חזר הנאשם וספר כי ראה את המתלון מוציא חפץ חד מרכבו - **"זה היה חפץ שחור שבפינה שלו היה משהו חד"** (עמ' 1 שורה 6). הנאשם לא ידע להסביר כיצד עדת הראייה לא ראתה שהמתלון החזיק חפץ בידו, ובנוסף לא ידע להסביר כיצד לא ראתה אדם נוסף ברכבו באותו היום. לשאלה כיצד המתלון לא הבחין באדם שיושב ברכבו, השיב כי **"ג'ודי ישב מאחורי בצד הימני, יש וילונות במיניבוס יכול להיות שהחלון היה סגור איפה שהוא ישב"** (עמ' 2 שורה 12) ובהמשך כשנשאל **"איך ג'ודי ראה מה שקרה אם הוילון היה סגור?"** השיב **"הוא ישב מאחורי בצד ימין והוא ראה הכל"** (עמ' 2 שורות 18-19).

112. גרסאות הנאשם במשטרה, וגם גרסתו בפניי, אליהם אמשיך להתייחס גם בהמשך, הן בלתי אמינות, סותרות את יתר הראיות האמינות בתיק, ואני דוחה אותן.

113. בחקירתו הנגדית בבית המשפט נשאל הנאשם מדוע בעדותו במשטרה לא סיפר כי יש לו עדים, והשיב כי **"זה מאוד לחוץ מה שקרה פה בסיפור הזה. אני יושב פה ומזיע איך אנשים משקרים ומאוד לחוץ מכל הסיפור הזה. מאוד לחוץ ונרגש"** (עמ' 44 שורות 21-25).

114. ייתכן והנאשם היה לחוץ למשמע שקרים, אך אין מדובר בשקרי עדי התביעה, אלא בחוסר האמינות שלו עצמו.

115. עדותו הנ"ל של הנאשם סותרת את עדות עד ההגנה שמטעמו, שאמר שהוא זה אשר מנע מהנאשם מלרדת מרכבו (מעמ' 44 שורה 26 עד עמ' 45 שורה 17):

"ש. אני אומרת לך שאתה לא כזה לחוץ ולא נלחצת בסיטואציה עצמה. חבר שלך ג'ודי שהיה איתך ברכב לכאורה לדברך, אומר שאתה לא רק שלא נלחצת, אלא רצית לרדת והוא שכנע אותך לנסוע."

ת. אין סיכוי שאני ארד. הוא בא לתקוף אותי."

ש. ג'ודי אומר שלא נלחצת ורצית לרדת?"

ת. לא. אני לא זוכר דבר כזה."

ש. ג'ודי לא מספר שהוא ראה משהו שהמתלון החזיק."

ת. ג'ודי ישב מאחורי."

....

ש. באותו יום לא אמרת שהיה איתך מישהו ברכב. ביום 8.11 יומיים לאחר האירוע, לא אמרת היה איתך מישהו ברכב."

ת. אני לא זוכר דבר כזה."

...

ש. העד השני אבינועם הדבר היחיד שראה זה שאתה בלמת והוא בלם אחריו"

והמתלונן ירד לכיוון שלך. לא ראה כלום מעבר לזה. כלומר שלא ראה כלום וגם לא היה רכב הסעות נוסף שמישהו יכול היה להתבלבל.

ת. הוא ראה אותו בא לכיוון שלי. מה שהוא ראה זה מה שהוא יגיד"

116. ב"כ המאשימה המשיכה ושאלה את הנאשם בנוגע לטענתו שהוא נלחץ מהסיטואציה ורצה לנסוע כי היה מבוהל, הכיצד נשאר מספיק זמן שאפשר לו לראות שהמתלונן הלך לתא המטען להוציא משהו מהרכב, ותשובת הנאשם: "זה קרה כל כך מהר וזה כמו שהוא בא לכאן עם המקל וזה מאוד הפתיע אותי. הוא רץ ממש בריצה, הליכה מהירה, הלך לבגאג' והוציא חפץ חד מהבגאז' שלו. אני לא רציתי להסתבך עם האדון הזה. אני הייתי שם כמה שניות. ש. אתה רצית לרדת מהאוטו? ת. ממש לא" (עמ' 46 שורות 18-22)

117. הנאשם לא ידע להסביר את הנפילה של המתלונן, את החבלה שלו, ואת דברי העדים הניטראליים שהוא זה שתקף את המתלונן, וכך נשאל והשיב (מעמ' 45 שורה 20 עד עמ' 46 שורה 8):

"ש. איך אתה מסביר שעדים ראו אותך שאתה דחפת אותו. ראו שירדת מהרכב.

ת. לא יצאתי מהאוטו. האדון הזה בא אליי לרכב, קילל אותי, נתן מכות על החלון והיו טביעות אצבע על החלון

ש. אתה מכיר את הנשים שהעידו כאן היום?

ת. לא

ש. יש לך סכסוך קודם איתן?

ת. לא

ש. את המתלונן את מכיר?

ת. לא

ש. איזה סיבה יש לכל העדים לשקר?

ת. לא יודע

ש. למה שישקרו? הם ראו אותך דוחף, מסרו את מספר הרכב, איזה סיבה יש להם לשקר?

ת. ישבתי פה ושמעתי גם בדיון שעבר שלא רשמו את מספר האוטו שלי נכון.

ש. הייתה טעות בספרה אחת מכל המספר. מדובר בסתירה לא מהותית, מספר הרכב שלך אין מחלוקת.

ת. הייתה טעות במספר

ש. העדה מסרה שראתה אותך דוחף את המתלונן, מסרה מספר רכב שלך. מדוע שתעשה את זה?

ת. לא היה ולא נברא. אני לא יצאתי. לא יודע מה הסיפור של הגברת הזאת. אני לא נגעתי באדון הזה, משטרת התנועה יודעת על הסיפור הזה ועל זה שאני כועס שלא צילמו את הטביעות אצבע.

118. ובהמשך (עמ' 46 שורות 25-26):

"ש. אזרחים שאין להם עניין כולם משקרים?

ת. כנראה"

119. כך סיפר בנוגע לנפילה של המתלון (מעמ' 47 שורה 27 עד עמ' 48 שורה 15):

"ש. איך אתה מסביר שהמתלון נפל על הרצפה? ראית שהוא נפל?

ת. לא. אני עזבתי את המקום

ש. הוא שיקר שנפל?

ת. ברגע שהוא הוציא את החפץ החד, השחור הזה שהיה לו ביד, אני עזבתי את המקום. אני לא יודע מה קרה אחר כך.

...

ש. אתה אומר שהנהג בא לחלון ותקף אותך. מה זה תקף אותך?

ת. הוא יצא מהאוטו ובא אליי

...

ת. הוא דפק לי על החלון. גם על המראה. לא קרה כלום למראה

ש. ולמראה שלו קרה משהו ולמראה שלך לא קרה כלום?

ת. נכון

ש. אולי החזיק במראה כי הוא נכה?

ת. הוא הלך בסדר. הוא הלך מהר"

120. דברי הנאשם בפניי, כמו גם גרסאותיו בחקירותיו במשטרה, אינן מהימנות, ואינן מתיישבות עם יתר הראיות בתיק. הנאשם ניסה להרחיק עצמו ממכלול האירועים, תוך שייחס למתלון תכונות ספורטיביות, שעה שמדובר באדם מבוגר המתהלך על קב. הנאשם עשה עליו רושם גרוע, של אדם שאינו מהסס להטיל דופי באחרים, כדי לנסות ולשכנע בנכונות דבריו. אני דוחה את דברי הנאשם, בשל חוסר מהימנותם הבולט, ואני מעדיף את גרסת המתלון ועדי התביעה, על דבריו.

חיגאז' ב'ודי

121. העד הינו נהג הסעות ובתקופה הרלוונטית לאישום עבד כמנהל עבודה בחברת ההסעות שבה עבד הנאשם.

122. בנוגע לאירוע נשוא האישום סיפר (עמ' 53 שורות 16-20):

"..באותו יום הייתי עם דודי ... הייתי במושב האחורי מאחורה של דודי בצד ימין שלו. ואז פנינו במרכז זיו פנינו ימינה, היינו בשמאלי, פנינו כאילו רוצים לצאת לכיוון דורי. פתאום בא אחד והתחיל לצפצף ועקף אותנו לפנינו ועצר האוטו

**וירד והתחיל להשתולל ולצעוק. אמרתי לדודי תעזוב את המקום ותמשיך ..
והמשכנו את הדרך"**

123. בהמשך עדותו הראשית סיפר שהמתלונן הגיע לרכבו של הנאשם והוא (עמ' 54 שורות 1-3):

**"התחיל לקלל, להשתולל, לדפוק בחלון, לצעוק ולא הבנתי מה הוא רוצה. הראש
שלי היה על דודי. דודי רצה לרדת לבדוק מה קרה, אמרתי לו תמשיך בנסיעה ..."**

124. העד הנשאל בחקירתו הנגדית **"למה דודי רצה לצאת?"**, והשיב (עמ' 56 שורות 5-10):

**"ת. לראות מה קורה, מה יש לבן אדם. למה הוא צועק ולמה הוא דופק. אני
חשבתי שהוא רצה לרדת. הוא מחשבה אחרת ואני מחשבה אחרת.**

ש. הוא רצה לרדת או חשבת שהוא רצה לרדת?

ת. אני אמרתי רצה לרדת לראות מה קורה, אבל אני נתתי לו לא לרדת".

125. עדותו של עד ההגנה סותרת את גרסת הנאשם, שכן לדבריו הנאשם רצה לרדת מהרכב אך הוא מנע
ממנו לעשות כן, זאת להבדיל מדברי הנאשם לפיהם הוא לא רצה לרדת מרכבו, נלחץ וברח מהמקום.

126. בהמשך חקירתו כנשאל האם יכול היה לראות את המתרחש מהמקום בו ישב, השיב (עמ' 54 שורות
6-9):

**"אני ישבתי זה הנהג, אחריו יש שני מושבים. אני הייתי בימיני. הראש שלי האמת היה
עם דודי, לא שמתי לב הבן אדם ולא יודע אם מבוגר ולא יודע מה קרה, אני יודע
הבן אדם בא לדפוק, בא פתח ואני לא הבנתי כלום והראש שלי היה עם דודי
והנסיעות. אפילו דודי רצה לרדת ולראות מה קרה ואני לא נתתי לו לרדת"**

127. עדותו של עד זה בפני אינה תואמת את דבריו במשטרה - ת/20, ת/21. בהודעתו מיום 18.12.12,
ססומנה ת/20, סיפר על הקללות שהשמיע המתלונן כלפי הנאשם (שורות 7-9):

**"... ובא רכב מהנתיב הימני ונכנס לשמאלי כמעט נכנס ברכב שלנו, אז דוד
צפצף לו ואז נהג הרכב שחתך את דוד עצר לפנינו ובא לכיוון האוטו קילל
יא בן שרמוטה יא בן זונה דפק על המראה ביד הלך לכיוון האוטו שלו ..."**

128. איש מעדי ההגנה לא ציין את נושא הקללות הגסות שהעד סיפר עליהן, וגם הנאשם לא אמר זאת.
כשהעד עומת בחקירתו הנגדית בנוגע לכך שהוא היחיד שסיפר על הקללות, השיב (עמ' 54 שורות
25-27):

**"דודי עם כל הכבוד ... אם הוא לא זוכר שהוא קילל, הוא לא רוצה להיכנס
לדברים כאלה זה בעיה של דודי. אני שמעתי אותו מקלל. הראש שלי היה עם דודי
אבל לשמוע קללות אני יכול לשמוע, אין קשר"**

129. בנוסף, בהודעתו במשטרה מסר העד שהמתלונן דפק על מראת רכבו של הנאשם, ואילו בבית המשפט
הוא סיפר כי דפק על החלון. כשנשאל על ההבדל הזה בחקירתו הנגדית, השיב **"הוא בא והתחיל
לדפוק. אולי ייתכן מראה ואולי חלון. ... שדה הראייה שלי לא היה מוחלט כי הייתי בימיני. ...**
" (עמ' 54 שורות 14-17).

130. העד לא הזכיר בבית המשפט כי ראה את המתלונן ניגש לתא המטען של רכבו. גם בהודעתו הראשונה במשטרה העד לא ציין זאת, ורק בהודעתו השנייה, מיום 12.3.13, שסומנה ת/21, לאחר שנשאל **"האם ראית בשלב כלשהו את המתלונן חוזר לרכב שלו ומביא ממנו חפץ שחור ומחזיק אותו ביד?"**, השיב **"ראיתי שהוא הולך לכיוון האוטו שלו פותח את התא מטען לא ראיתי מה הוא בדיוק לוקח..."** (שורות 5-6).

131. העד אישר כי לא הוא ולא הנאשם היו בחוץ. **"אם מישהו אומר שהיה עוד נהג הסעות?", השיב ש "לא, אני הייתי מאחורה ולא הייתי בחוץ"** (עמ' 55 שורות 16-17).

132. דבריו של עד זה, בנוגע לקללות ולהתנהלות המתלונן, כמו גם בנוגע לכך שהמתלונן ניגש לרכבו ופתח את תא המטען - אינם אמינים, והם נאמרו על ידו רק כדי לתמוך בגרסת הנאשם, ולא מפני שאירועים אלה התרחשו בפועל. דברי העד סותרים את דברי יתר עדי התביעה, וכפי שהתייחסתי לעיל - חלק מדבריו אינו מתיישב עם חלק מדברי הנאשם, שמטעמו הגיע להעיד. אני מעדיף את דברי המתלונן ועדי התביעה, על דברי העד.

אבינועם ג'יבלי

133. העד הינו נהג הסעות בחברה בה עובד הנאשם. העד סיפר על ההתרחשות ביום נשוא האישום (עמ' 49 שורות 1-4):

"אני ירדתי מאינשטיין לכיוון מרכז זיו. הייתי במכונית שלי לבד טרנזיט הסעות. סיימתי את העבודה שלי וירדתי מאזור אינשטיין לכיוון זיו, לכיוון דורי, ראיתי את דוד עוצר באמצע הכביש ולא יודע מה קרה שם בדיוק. שושן עמד ואני הייתי מאחוריו. ראיתי פתאום מישהו צועק עליו שם, שמעתי מהחלון. לא ירדתי מהאוטו"

העד המשיך וסיפר (עמ' 49 שורות 4-6):

"עקפתי את דודי ואיזה קטנוע רדף אחריי ולא הבנתי מה הוא רוצה ממני בכלל. אמר לי אתה פגעת בבן אדם, אמרתי לו אני לא פגעתי באף אחר מה אתה רוצה ממני"

134. העד לא ציין במשטרה ששמע מישהו צועק על הנאשם, וכשהתבקש העד להסביר מדוע לא סיפר במשטרה שאופנוען רדף אחריו, השיב (עמ' 49 שורות 24-25) **"אני לא חשבתי שזה יגיע למימדים כאלה גדולים. לא ידעתי מה קורה שם חוץ מהצעקות ושהקטנוע רדף אחריי, לא ידעתי מה קורה שם בכלל"**

בהמשך נשאל העד והשיב:

"ש. העדת הרבה במשטרה על מקרים כאלה?"

ת. לא

ש. פעם ראשונה שאתה מעיד במשטרה, סביר להניח שמדובר במקרה רציני.

ת. לא ידעתי לאן זה מגיע. לא חשבתי על זה בצורה כזאת

עמוד 26

ש. לומר שהבחור השני צעק עליו, לא נראה לך חשוב?

ת. לא. החלון שלי היה פתוח ושמעתי צעקות

ש. אבל לא סיפרת את זה במשטרה.

ש. גם לא ראית לנכון לספר על הקטנוע שרדף אחריך

ת. לא ידעתי שזה יגיע לדברים כאלה ולמימדים כאלה ולתסבוכת כזו. קטנוע כן
רדף אחריי ועצר אותי בצד ואמר לי אתה פגעת בבן אדם, אמרתי מה אתה
רוצה ממני אני הייתי אחרי דודי, הוא הסתובב ונסע ואני המשכתי בעבודה
שלי

ש. נהג הקטנוע העיד ואמר שלא קרה דבר כזה

ת. אז הוא

ש. אני אומרת לך שהנהג סיפר שרדף אחרי רכב 3104476. זה הרכב של דוד

ת. לא נכון"

135. עדותו של עד זה היא עדות כבושה, שנכבשה משך כ- 4 שנים. העד עשה עליו רושם גרוע, וברור שמטרת עדותו היא לחלץ את הנאשם ממצוקתו עקב האישומים נגדו. העד לא ירד מרכבו, על אף שהגיע לדבריו לזירת האירועים בה היה מעורב חברו לעבודה, ולדבריו - נהג האופנוע רדף אחרי - טיעון בלתי נכון ובלתי מהימן, הסותר את יתר הראיות בתיק, ואני דוחה אותו על הסף. כשנשאל העד בחקירתו הנגדית "ש. הרכב חתך את דוד, עצר לפניו וראית אותו יורד ואז המשכת? ת. ראיתי את הבן אדם יורד לדוד. את דוד לא ראיתי יורד מהאוטו. ש. אתה ראית את מה שראית ומספר שראית מה שנח לך לספר", והעד השיב כי הוא מספר את האמת. ובהמשך נאמר לו "אבל לא סיפרת את זה חודש אחרי האירוע. אני אומרת לך שאתה מנסה לעזור לחבר שלך", והעד השיב "אני דובר אמת" (עמ' 51 שורות 6-12). כשנשאל העד בנוגע לעדים שראו שהמתלון נפל, השיב "את זה לא ראיתי". בנוגע למתלון סיפר כי הוא הלך רגיל, וכשנשאל "בבית המשפט הוא בקושי הלך ונעזר בקב", השיב "משחק" (עמ' 51 שורות 22-25).

136. ספק בעיניי אם עד זה אכן נסע אחרי רכבו של הנאשם, כפי שטען בפניי, וספק אם היה עד בכל שלב שהוא לאירוע נשוא כתב האישום. עדותו של עד זה היא סלקטיבית, והוא זכר רק את מה שנוח לנאשם, ושלל את מה שלדעתו עלול לפגוע בו. עדותו של העד הינה בלתי אמינה, אני דוחה אותה, ומעדיף את עדויות עדי התביעה, כולל המתלון, על פני עדותו.

סוף דבר

137. המתלון דיבר אמת, וכך גם יתר עדי התביעה. הטעויות ו/או ההבדלים ו/או "הסתירות" להן טען הסנגור, בדברי העדים הנ"ל, אינן מהוות סתירות מהותיות, ואין בקיומן כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות העדים.

138. לעומת המתלון ועדי התביעה, הרי שהנאשם עשה עליו רושם גרוע, וכך גם עדי ההגנה מטעמו. עדויותיהם היו סלקטיביות, מוגזמות, סותרות את דברי עדי התביעה הניטראליים, שעשו עליו רושם

אמין, ואני דוחה את דבריהם, ומעדיף את דברי עדי התביעה, על פניהם.

139. הוכח מעבר לכל ספק סביר, שביום 6.11.12 סמוך לשעה 17:40, במרכז נווה שאנן שבחיפה, דחף הנאשם את המתלונן באמצעות שתי ידיו בחזהו, וגרם לו לחבלות גופניות של ממש, דהיינו חבלת ראש וגב, על כן הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה שעניינה תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, ומזכה אותו, מחמת הספק, מביצוע עבירה שעניינה חבלה במזיד ברכב.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ז, 04 אפריל 2017, במעמד כל הצדדים.